

Libhošťský zpravodaj

Ročník XI. číslo 1 – Leden 2009

OSADNÍ VÝBOR INFORMUJE

Plesová sezóna 2009

- 17.1.2009 - **Myslivecký ples** (*Fojtství*)
- 23.1.2009 - **Sportovní ples** (*Fojtství*)
- 31.1.2009 - **Pyžamový ples** (*Pohostinství u Kolářů*)
- 7.2.2009 - **Zahradkářský ples** (*Fojtství*)
- 13.2.2009 - **Podnikatelský ples** (*Pohostinství u Kolářů*)
- 21.2.2009 - **Hasičský končinový ples** (*Fojtství*)
- 27.2.2009 - **Obecní ples s pochováním basy** (*Fojtství*)

OBSAH

OSADNÍ VÝBOR INFORMUJE	1
OBSAH	2
OSADNÍ VÝBOR INFORMUJE	3
Ohlédnutí za zabíjačkou a mikulášskou nadílkou!	3
OSVĚTOVÁ BESEDA INFORMUJE	3
Co se zatím našlo v Turkově pozůstalosti	3
Přátelé, severní pól byl dobyt !	4
Tablo libhošťských hrdinů	6
Novoroční koncert	8
Z OBECNÍHO DĚNÍ	9
Jazzový koncert v Libhošti	9
Poděkování	11
První občanek Libhoště v roce 2009	11
REDAKČNÍ SDĚLENÍ	12
Na cestu XI. ročníku	12
TENKRÁT	12
VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI	14
Jaroslav Nehýbl	14
KULTURA A SPOLEČENSKÉ DĚNÍ	16
Libhošťané na fotografiích ve významných životních a společenských situacích	16
Lašský koutek	17
ZPRÁVY ZE ŠKOL	19
OD VÁS	21
Podnikatelské inkubátory	21

OSADNÍ VÝBOR INFORMUJE

Ohlédnutí za zabíjačkou a mikulášskou nadílkou

Tak jako loni i letos se v sobotu 6. 12. 2008 uskutečnila zabíjačka spojená s mikulášskou nadílkou. Prodávaly se zabíjačkové výrobky, koblihy, koláče, svažené víno. V letošním roce byl vánoční stromek zdoben předem p. učitelkami z MŠ Libhošť, ale i přesto si některé děti donesly své vlastnoručně zhotovené výrobky a stromek ještě "vylepšily". Vše bylo připraveno a v 16 hodin se vánoční stromek rozsvítil a zavítal mezi nás Mikuláš s andělem a čerty. Dětem rozdával dárky a ty mu přednášely básničky a zpívaly písničky. Chtěla bych poděkovat všem, kteří se podíleli na přípravě a uskutečnění této akce, ať členům Osadního výboru, p. učitelkám z MŠ a také členům Osvětové besedy za technickou stránku - ozvučení. Mé poděkování patří také paní Janě Poláškové za zorganizování mikulášské nadítky. Těšíme se na příští rok, až budeme společně s dětmi opět rozsvěcovat vánoční stromek, a že mezi nás znovu zavítá Mikuláš s andělem a čerty.

Za Osadní výbor Veronika Blažková

Vážení spoluobčané, chtěla bych za Osadní výbor v Libhošti poděkovat všem občanům za zájem o kulturní a společenské akce, dále za podporu a zájem při řešení problémů v obci. V Novém roce 2009 přeji všem mnoho spokojenosti a vzájemného porozumění a těším se na další spolupráci s našimi občany.

Za Osadní výbor předsedkyně Petra Blažková

OSVĚTOVÁ BESEDA INFORMUJE

Co se zatím našlo v Turkově pozůstalosti

Oldřich Sobek

Dne 10. listopadu se v budově libhošťského fojtství sešla skupinka pamětníků nad rozloženými fotografiemi z pozůstalosti učitele Antonína Turka. Společným úsilím se podařilo z asi 450 fotografií určit kolem jednoho sta. Ovšem mnohé z nich, zejména fotografie rodiny, se v kolekci vyskytují několi-

krát. Vybrané a zajímavé, většinou nikde nepublikované fotografie postupně uveřejníme v Libhošťském zpravodaji. V prosincovém čísle jsme již uvedli seriál o proměnách Leidovy hospody od doby Rakousko-Uherska, kdy hospoda sloužila na císařské silnici ještě jako zájezdní hostinec pro formany, až po současnost. Část fotodokumentace se již asi nikdy nepodaří popsat. Jde především o ateliérové fotografie rodiny Leidovy, Herzmannských a kopřivnických fojtů rodiny Raškovy. Mezi cenné historické snímky lze zařadit fotografie školních tříd, pořizované na konci školního roku. Především jde o žákyně Dívčí obecné školy v Příboře, kde Turek vyučoval v letech 1934 – 1939. Několikrát je zde zachycen i celý učitelský sbor. Historickou hodnotu zvyšuje i to, že na zadní straně fotek jsou uvedena jména žákyň a školní ročník. Škola se v období 1. republiky podílela i na bohatém společenském a veřejném životě města. V pozůstalosti A. Turka je několik fotografií, které tuto činnost dokumentují. Je zde zachycena na několika dokumentech slavnost pořádaná zřejmě **Spolkem pro ochranu matek a dětí**. Zachycuje slavnostní průvod žaček školy v čele s učitelem Turkem, jejich vystoupení v městském sadu aj. historické dokumenty. Fotografie byly předány kronikáři města Příbora panu Lubomíru Loukotkovi.

Podrobnější studium zasluhují i fotografie ze školního, kulturního a společenského života v prvorepublikové Kopřivnici. Na tamní pobyt Antonín Turek vzpomínal jako na nejkrásnější část svého života. Kromě fotografií, na nichž jsou zachyceny jednotlivé třídy z tohoto období, je zde i učitelský sbor a zřejmě také „Mužský pěvecký sbor“, který na jeho vystoupeních Turek doprovázel na klavír.

Přátelé, severní pól byl dobyt !

Helena Šimíčková

Doufám, že mi čtenáři prominou, že jsem použila parafrázi nadpisu svého vlastního článku z prosincového čísla zpravodaje, ale já mám z reakcí více než 200 lidí, kteří se 28. prosince 2008 zúčastnili premiéry hry „Dobytí Severního pólu Čechem Karlem Němcem 5. dubna 1909“ v podání našeho divadelního souboru „Z kopce do kopce“, skutečně pocít, že tato pomyslná meta, pokud je tím tedy myšlena spokojenost a dobrá nálada diváků, byla úspěšně dobytá. Je to pro nás velmi potěšující i zavazující zejména proto, že bylo zřejmé, že na nás ani po pětileté pauze naši stálí příznivci a diváci nezapomněli, ba co víc, že jsme získali i mnohé další, zejména z řad mladých.

Potlesk na otevřené scéně zazněl v průběhu představení mnohokrát, ale asi největší ovace, pro někoho možná trochu nečekaně, sklídila ve druhém obraze „píseň do nepohody“ v podání Leška Jarolíma, alias pomocného učitele Václava Poustky, a já myslím, přátelé, že se mu tedy skutečně povedla!!! Tímto bych chtěla, jménem celého divadelního souboru, ještě jednou vyjádřit upřímné poděkování jeho manželce Bohdaně (m.j. také člence našeho souboru), která byla nucena, jelikož s ním pochopitelně sdílí domácnost, se nacvičování této písně od samého počátku účastnit, a přesto trdomyslnosti nepropadla. A ruku na srdce, ty začátky byly jen pro otrlé povahy...

Podrobněji se k některým zážitkům z nacvičování i z premiéry vrátím v dalším čísle Libhošťského zpravodaje, ve kterém se pokusím vyzpovídat také samotného režiséra hry Aleše Hánu, který má opětovně největší zásluhu na úspěchu premiéry tohoto představení.

Živý obraz „Libhošťané na severním pólu“

Současně mi to ale nedá, a musím si teď hned na našeho rejžu trochu postěžovat. Po této premiéře mám totiž pocit, že se moje „kariéra“ asistenta režie a nápovědy sice zvolna, ale o to nezadržitelněji, chýlí ke konci. Nejen, že jsem měla od rejži (asi po těch minulých zkušenostech se záhadně ztraceným smetákem) již od počátku přísný zákaz se ČEHOKOLI v zákulisí JAKKOLI dotýkat, či nedejbože s tím vůbec nějak MANIPULOVAT, ale vzhledem k naprosto dokonale naučenému textu, případně bezchybně zvládnutým improvizacím (které možná nepostřehl ani sám rejža), jsem jaksi neměla KOMU a CO napovídat. Takže jsem si řekla, že je už asi nejvyšší čas připomenout sobě i divákům, že v našem souboru máme nejen šikovné herce a režiséry, ale taky neméně šikovné HEREČKY a REŽISÉRKY, a nacvičit zase takovou hru, v níž dostane příležitost i něžné pohlaví. Pro začátek asi oprášíme hru „Rajská zahrada“, kterou jsme již před libhošťským publikem sehráli, a kterou možná jenom trochu zaktualizujeme. Takže pokud vše dobře vyjde, někdy od září bychom se mohli pustit do nacvičování. A mimochodem, budu potřebovat asistenta režie a nápovědu ...

Tablo libhošťských hrdinů na počest zbudování Československé republiky

Oldřich Sobek

Jak jsme už naše čtenáře před časem informovali, nechala obec Libhošť patrně v roce 1919 zhotovit **Památní tabuli padlých a žijících hrdinů v Libhošti**. Jaká byla zvolena kritéria k uveřejnění fotografií libhošťských mužů, nevíme. Bylo to v době, kdy 1. světová válka byla v obci stále ještě přítomná. Stále se nevědělo ani to, jak velké byly skutečné ztráty na životech. Stále ještě probíhaly boje na Slovensku a to i za účasti Libhošťanů, zpráv z Ruska, kde bylo nejvíce zajatých mužů, z nichž mnozí vstoupili do čs. legií, byly jenom kusé, mnohé rodiny stále ještě doufaly v návrat svých dosud nezvěstných otců a bratrů. Teprve postupem času bylo několik z nich soudně prohlášeno za mrtvé, jak se později ale ukázalo, mnozí se náhle „zjevili“ doma. V kolika exemplářích bylo tablo vyrobeno dnes už také nevíme, ale vzhledem k tomu, že je na něm vyobrazeno celkem 46 mužů, dá se předpokládat, že si jej objednaly a zakoupily přinejmenším rodiny, jejichž příslušníci jsou na tablu zpodobněni. Do současné doby se zachovaly jen dva exempláře, z nichž jeden (u Písteckých) je zničen, druhý, uchovaný v rodině Škarků, je sice poškozený, takže jeho úplná rekonstrukce do původního formátu nebude možná, ale jako významný historický dokument je nutno jej konzervovat a uchovat.

Osvětová beseda v Libhošti, která má ve svých stanovách zakotvenu i péči o zachování odkazu minulých generací, se proto ujala i tohoto úkolu. Od vzniku tabla nás dělí již více jak 90 let, takže přímých svědků této události už mezi námi není. Stále jsou však mezi námi ještě občané, kteří mnohé osoby na fotografiích osobně pamatují a mnozí by si dokázali možná i vybavit některé události z jejich života. Protože úplná obnova či rekonstrukce tabla do původní podoby už není možná, máme v úmyslu vyjmout fotografickou cestou fotografie jednotlivých mužů a uspořádat je nově v novém tablu. Možná se najdou mezi námi ještě i blízcí příbuzní některých z těchto mužů. Obracíme se proto na všechny, kdož by nám mohli poskytnout jakékoli informace či sdělení, v lepším případě fotografie a jiné písemné dokumenty ke kterému z uveřejněných jmen.

V době, kdy tablo vznikalo, nebylo třeba k fotografiím přidávat nic, stačilo jméno. Všichni obyvatelé obce tyto muže beze zbytku znali. Dnes už však, v časovém odstupu, bude nutno k fotografiím připojit i textovou část s uvedením základních informací k dané osobě, případně i některé zajímavosti z jejich života. Jde o tyto libhošťské muže:

Rýc František /z č. 69, zemřel ve 33 letech na ruské frontě, **Kletenský Adolf** z č. 132 (velitel hasičů), **Kališek Vilém** z č. 52, **Šindler Jan** z č. 113, **Hanzelka Josef** z č. 121, cestář, **Hanzelka František** z č. (?) – nutno rozpoznat jen z fotografie), **Marek Josef** z č. (?) je možno rozeznat pouze z fotografie), **Paušman Karel** z č. 200, **Kolář Jan** z č. 16, **Sobek Eduard st.** z č. 146, hostinský, **Sobek Eduard ml.** z č. 146, **Boháč František** z č. 108, **Hodslavský Josef** z č. 205, zemřel 3. 12. 1918 doma na válečné útrapy, **Štěpán Robert** z č. 12, **Mann Emil** z č. 210, **Blažek Jan** z č. 41, **Polášek František** z č. 117, italský legionář, **Krutílek Alois** z č. 220, prohlášen za mrtvého, **Blažek Josef** z č. 165 - padl na ruské frontě ve věku 24 let, **Těhán Adolf** z č. 188, padl na ruské frontě, **Lacina František** z č. 112, padl (?), **Kahánek Alois** z č. 201, zemřel v r. 1918 na následky zranění v Itálii, **Štěpán Josef** z č. 51, padl na ruské frontě, **Švarc Josef** z č. 15, padl na ruské frontě, **Havrlant Vincenc** z č. 14, padl na italské frontě, **Křížek Josef** z č. 48, padl na italské frontě, **Kotrš Rudolf** z č. 166, padl na ruské frontě, **Frýdl Josef** z č. 16, zemřel v Rusku jako válečný zajatec, **Volný Alois** z č. 38, padl na italské frontě, **Šimíček Josef** z č. 104, **Frýdl Vincenc** z č. 16, zemřel doma na válečné útrapy v r. 1918, **Krutílek Jan**, tesař z č. 88, **Škarka Bedřich** z č. 90, **Škarka Adolf** z č. 29, **Galia Jan**, přiznán se na č. 29, nar. v Kopřivnici, **Škarka Josef** z č. 14, **Honeš Jan** z č. 185 - zemřel v lazaretu v Maďarsku, **Honeš František** z č. 86 - zahynul na italské frontě, **Volný Antonín** z č. 38, **Vahalík Jan** z č. 211, **Lacina Rudolf** z č. 112, **Grossman Vladimír**, učitel zdejší školy, **Šenk Josef** z č. 56 - zemřel na italské frontě na tyfus, **Čech Rudolf**, legionář z č. 66, **Kališek Josef** z č. 59, velitel hasičů, prohlášen za mrtvého, **Kvita Jan** z č. 227,

prohlášen za mrtvého, **Pavelka František** z č. 65 (o jeho statečnosti při záchráně kamarádů na frontě se vyprávěly po obci legendy).

Podotýkám, že u všech těchto mužů máme k dispozici jejich dobové fotografie z uvedeného tabla nebo odjinud. Postrádáme však fotografie některých padlých a nezvěstných mužů, jejichž jména jsou uvedena na památníku padlých Libhošťanů. Jde o tyto muže: Barvík Richard z č. 75, Bohumínský Emanuel z č. 43, Bohumínský Josef z č. 43, Böhm František z č. 66, Burda Alois z č. 142, Demel Josef z č. 58, Frýdl Jan z č. 167, Hanzelka Josef z č. 161, Honeš František z č. 86, Kolář Petr z č. 93, Krutílek Alois z č. 220, Krutílek Josef z č. 220, Kresta Adolf z č. 52, Křížek František z č. 62, Kotrs Jindřich z č. 194, Kotrs Josef z č. 119, Kovařík Rudolf z č. 3, Kladiwa Jan z č. 222, Nelic Josef z č. 134, Rataj Rudolf z č. 103, Šíp Jan z č. 170, Škarka František z č. 73, Vala Josef z č. 217, Zátopek Jan z č. 3.

Předem děkujeme všem těm, kteří nám pomohou nahlédnout do naší nedávné minulosti a pro další generace uchovat paměť obce a společnosti. Můžete nás kontaktovat prostřednictvím naší schránky na poště, nebo se obraťte osobně na autora tohoto článku.

Novoroční koncert

Darina Hánová

V sobotu 3. ledna 2009 se v odpoledních hodinách v kostele sv. Jakuba v Libhošti uskutečnil tradiční **novoroční koncert**, tentokrát se souborem lidových písní a tanců „**Javorník**“ z Nového Jičína pod vedením pana Válka.

V jejich podání zazněly lidové písně a známé i méně známé koledy, a to vše bylo provázeno nejen milým a vtipným komentářem o pranostikách, zvycích a tradicích ve valašském kraji, ale také tancem, i v tak stísněných podmínkách, jakými jsou prostory libhošťského kostela.

V závěru koncertu si spokojení posluchači společně s hudebníky zazpívali několik vánočních koled. Poděkování za krásný a příjemný hudební zážitek patří bezesporu všem členům souboru, mimo jiné i Vladěce Křenkové z Libhoště hrající v tomto souboru na cimbál.

Děkujeme také všem zúčastněným, že i přes malou propagaci přišli na tento koncert a doufáme, že odcházeli s dobrým pocitem.

Z OBECNÍHO DĚNÍ

Jazzový koncert v Libhošti

Jana Roszková

Konečně nastal čas, kdy si v Libhošti budete moct vychutnat trochu jazzu a živé hudby. Večer **30.ledna 2009** ve 20:00 hodin v pohostinství u Kolářů se uskuteční koncert mladé frýdecko-místecké kapely **Behind the Door**. Tato kapela vznikla v roce 2004 a již jsou známí v mnoha klubech na Moravě, dokonce i v Českém rozhlasu, a navštívili i daleké Finsko. Je nutno podotknout, že všude se setkali s úspěchem a nadšením. V říjnu roku 2008 natočili album **„Dej si gispirin“**, které také úspěšně 8.11.2008 pokřtili. Jejich repertoár tvoří

převážně vlastní, ryze instrumentální věci, které vycházejí z moderního jazzu a fúze s dalšími směry, především s funky a latinou. Proč se ale o této kapele vlastně zmiňuji? Hlavním důvodem je, že členem této kapely je jeden z našich rodáků **Lukáš Čunta**. Byl to on, kdo přišel s nápadem tento koncert v Libhošti uskutečnit, částečně i po velkém úspěchu kapely na křtu, konaném ve Frýdku Místku, kterého se zúčastnilo mnoho jeho přátel z Libhoště. Lukáš Čunta je studentem druhého ročníku jazzové konzervatoře Jaroslava Ježka v Praze a ke kapele se přidal v červnu 2008. Hraje na baskytaru, která je jeho největší láskou, projevující se v nekonečné chuti hrát a neustále se učit. Dalšími členy jsou Matěj Drabina, student brněnské konzervatoře hrající na bicí, na klávesy hraje Radek Hub, posluchač JAMU, na kytaru Radim Přidal, na příčnou flétnu Ladislav Muroň a na saxofon Ondřej Klímek z jazzové Konzervatoře Jaroslava Ježka. Tímto tedy doporučuji na tento koncert skočit a poslechnout si trochu té „jiné“ hudby, než se na nás valí z rádií a televize. Navíc živá hudba má své nezaměnitelné kouzlo. Ještě dodávám, že vstupné bude 50 Kč.

Nyní jsem si dovolila vyzpovídat Lukáše Čuntu a položila jsem mu pár otázek ohledně koncertu a hudby celkově.

Jak vypadalo tvé první seznámení s baskytarou ? Co tě vedlo zrovna k hudbě a baskytaře?

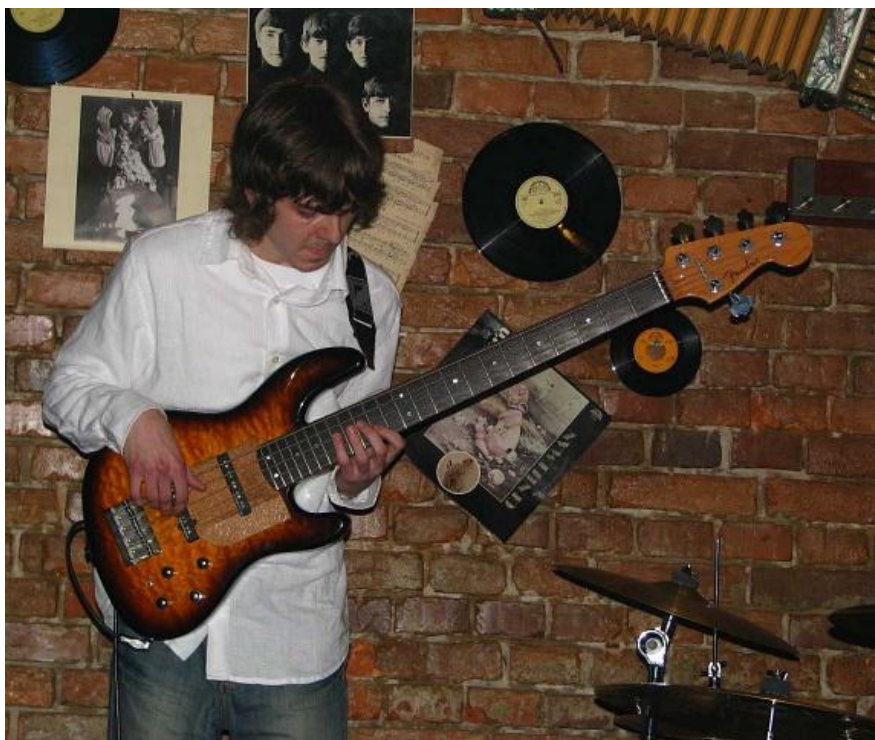
Moje první seznámení s hudbou bylo až kolem 15 let ale a dohnalo mě to až ke koupi basové kytary, se kterou jsem si ze začátku nevěděl moc rady. Z této „pasti“ jsem se dostal díky mému teď už kamarádovi Davidovi Csengemu (mimochodem baskytarista Evy Farné), který v té době studoval KJJ a s údivem jsem sledoval, co vše na basovou kytaru lze tvořit. Určitě to byl pro mě zlom a od té doby se baskytaře (respektive hudbě) věnuji takřka od rána do večera.

Co konkrétně pro tebe znamená jazz a hudba celkově ?

Zábavu, životní styl, volnost, emoce.

Kdo je pro tebe v tomto směru největší hudební vzor ?

Vzorů by bylo spousta, ale určitě mě nejvíc ovlivnil a stále ovlivňuje Victor Wooten (*jeden z nejlepších hráčů na baskytaru současnosti, držitel mnoha mezinárodních ocenění, pozn. red.*)

Lukáš Čunta při hře

Na jaké hudební nástroje ještě hraješ?

Hraji na baskytaru, nějakým způsobem ovládám klavír, kytaru, a teď

jsem nastoupil do 1.ročníku i na kontrabas, ale určitě není hrát jako hrát.

Jaké jsou tvoje plány do budoucna? Co je tvůj největší sen?

Určitě bych se nebránil, kdybych se mohl hudbou slušně živit, což je můj plán i sen.

Jméno Behind the Door (v překladu „Za dveřmi“, pozn. red.) zní poměrně zajímavě. Jak vzniklo?

Údajně, podle našeho vrchního skladatele Ladislava Muroně (příčná flétna), vzniklo přímo na pódiu, aby si nás měli fanoušci podle čeho pamatovat.

Jak ses dostal k této kapele? Kdo tě přivedl k BTD?

V kapele jsem díky Ondrovi Klímkovi (saxofon, klarinet), se kterým jsem se potkal na jazzové Konzervatoři Jaroslava Ježka, kde spolu studujeme ve stejném ročníku.

V červnu vyšla Vaše deska Dej si gisprin, považuješ toto CD za úspěch?

Myslím, že úspěchem je pro každého z nás, co jsme desku natáčeli, a to, jestli bude úspěšná, ukáže čas. Platinovou desku za to nečekáme, ale prodává se docela slušně a ohlasy jsou zatím jen pozitivní.

Těšíš se na koncert v Libhošti?

Těším se na každý koncert a o to, víc že to bude v Libhošti. Jenom doufám, že bude pro koho hrát.

Poděkování

Pod pojmem restaurace si představujeme v současné době jen „hospodský“ ruch s klábosením u stolu o věcech pomíjivých i o těch, které je nutno „řešit ihned“. Do restaurace však je možno přijít i pro jiné druhy občerstvení.

V sobotu 13. prosince byla podvečerní libhošťská „Krčma“ zaplněna do poslední židle. Pozvání blízkých přátel přijal **Libor Pístecký**. Znamý libhošťský kytarista a zpěvák vystoupil se skladbami Karla Plíhala, Jarka Nohavici a dalších autorů. V přítomném obecenstvu měl Libor vděčné posluchače. Pro všechny to byl v adventním čase velmi příjemný a hezký zážitek. Odcházeli domů spokojeni, plní dojmů, stejně jako by odcházeli z nějakého velkého koncertu.

Liboru Písteckému patří naše poděkování za nevšední zážitek.

Mojmír Sobek

První občánek Libhoště v roce 2009

Prvním občánkem roku 2009 se stala Johanka Demlová, která se narodila ve čtvrtek 1.1. 2009 v 7.15 hod Kateřině a Tomášovi Demlovým.

Šťastným rodičům gratulujeme!

REDAKČNÍ SDĚLENÍ

Na cestu XI. ročníku

Vážení čtenáři, rok se sešel s rokem a vám se do rukou dostává první číslo již jedenáctého ročníku Libhošťského zpravodaje. Před rokem jsem si na tomto místě povzdychl, že se nenašel nikdo, kdo by rozšířil redakční řady, či řady přispěvatelů. Letos je situace už výrazně lepší. Vám, pozorným čtenářům zpravodaje, jistě netřeba připomínat, že redakce zpravodaje se letos rozšířila o novou členku – **Janu Roszkovou**. A podle počtu článků se zdá, že se jedná o členku velmi aktivní, za což jí jistě patří dík. Poděkování ovšem patří i ostatním, kteří, ať už více, či méně, pravidelně přispívali na stránky zpravodaje. A není jich málo, posuďte sami: **Miloslava Blažková, Veronika Blažková, Petra Blažková, Romana Blažková, Eliška Hanzelková, Růžena Hanzelková, Petr Horák, Irena Horáková, Marta Kvitová, Petr Krumpolc, Dagmar Michálková, Vlasta Opělová, Marie Pístecká, M. Vágaiová, Roman Šenk, Jaroslav Šimíček, Helena Šimíčková, Petra Šimíčková, Rudolf Šindler, Vít Škarka** a samozřejmě hlavně **Oldřich Sobek**.

Všem bych chtěl ještě jednou poděkovat a zároveň vyzvat všechny ty, kteří by měli chuť a zájem přispívat do zpravodaje, aby přemohli svůj případný ostych a kontaktovali nás, budeme velmi rádi.

Vám, ostatním čtenářům, bych chtěl poděkovat za vaši přízeň v roce 2008, která, jak doufám, neopadne ani v roce letošním, a popřát vám příjemné čtení a mnoho zajímavých informací.

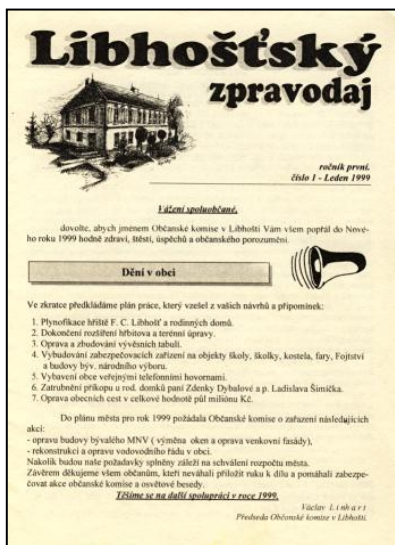
Aleš Hána

TENKRÁT...

Vážení čtenáři, přesně před deseti lety vyšlo první číslo prvního ročníku Libhošťského zpravodaje. Deset let je již poměrně velký časový úsek a stojí možná za to připomenout si, o čem vlastně Libhošťský zpravodaj tenkrát psal. Proto, počínaje tímto číslem, zavádíme novou rubriku, nazvanou stručně TENKRÁT..., ve kterém vám chtěli připomenout, co bylo obsahem zpravodaje vydaného ten který měsíc před deseti lety. Věřím, že i vy si s námi rádi vzpomínáte, co se tenkrát v obci dělo.

Libhošťský zpravodaj

Ročník I. číslo 1 – Leden 1999

Na úvod lednového čísla vám předse-
dla Občanské komise (dnes zvané
Osadního výbor) Václav Linhart předložil
plán práce pro rok 1999, který vzešel
z návrhů spoluobčanů. V plánu bylo, mi-
mo jiné, i dokončení rozšíření hřbitova a
příslušné terénní úpravy, vybavení obce
veřejnými telefonními hovorovými či opra-
va obecních cest v celkové hodnotě půl
miliónu Kč. Dále zažádala Občanská
komise město o zařazení do plánu města
opravu budovy pošty a rekonstrukci vo-
dovodního řádu v obci.

Na dalším místě zpravodaje vás Mi-
loslava Blažková seznámila s tím, že se
v roce 1998 v obci narodilo 15 dětí, z toho
8 děvčat a 7 chlapců.

Drtivá většina článků tohoto prvního
čísla (jakožto i čísel následujících) vzešla
z pera Oldřich Sobka. Ten se v tomto čísle rozepsal například o tom, jak se
v Libhošti podnikalo s „chudačkou“, seznámil vás „S přírodou kolem nás“,
v tomto čísle konkrétně se sněženkou předjarní. Z galerie libhošťských osob-
ností připomenul Františka Xavera Tadeáše, nadaného hudebníka, který byl
synem prvního učitele v Libhošti Václava Kotka.

Co se týká dalších článků, tak například Václav Šimíček vás ve svém
článku „O včelách, včelařích a včelaření v Libhošti“ stručně seznámil s historií
včelařství v Libhošti a Libor Horák se ohlédl za podzimní část sezóny našeho
fotbalového mužstva (jenom připomínáme, že Libhošť tenkrát hrál III. třídu (!!!)
a po podzimu byl na třetím místě), a nastínil plán zimní přípravy pro všechna
mužstva.

Pro úplnost ještě dodejme, že první číslo prvního ročníku Libhošťského
zpravodaje mělo 16 stran a tehdejší redakční rada měla následující členy:
Oldřich Sobek (šéfredaktor), Jaroslav Šimíček, Jiří Štípský, Vlasta Opělová a
Olga Michálková.

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI

Jaroslav Nehýbl

/1908 – 1988/

Oldřich Sobek

Dne 6. srpna minulého roku uplynulo 100 let od narození významného vlastivědného pracovníka, středoškolského profesora **Jaroslava Nehýbla**. Narodil se 6. srpna 1908 v Orlové, kde navštěvoval nejdříve obecnou školu a v letech 1918 – 1927 reálné gymnázium. Po úspěšném složení maturity odešel na další studia do Brna, kde studoval na filosofické fakultě brněnské univerzity češtinu a francouzštinu, která byla v té době velmi populární. Navštěvoval především přednášky prof. Arne Nováka, Františka Trávníčka, Bohuslava Havránka a Karla Titze. Všichni byli vynikajícími znalci českého jazyka a naší literatury a ovlivnili natrvalo jeho badatelskou činnost. Po vystudování zůstal ale rok bez místa, stále se projevovaly u nás ještě důsledky celosvětové hospodářské krize. Nakonec našel uplatnění na Slovensku. V r. 1933 nastoupil jako nový výpomocný učitel na měšťanské škole v Podbrezové a další školní rok vyučoval na měšťance v Modré.

Po dvou letech strávených na Slovensku byl přeložen na reálné gymnázium v Příboře. Jeho příbořský pobyt je však na čas přerušen, když v r. 1936 byl povolán k výkonu vojenské prezenční služby. Na podzim r. 1937 se sice vrátil na své učitelské místo, ale už za rok na to, 10. října 1938, byl Příbor se svým okolím okupován německým vojskem a začleněn do nově vznikající německé 3. říše. Příbořské reálné gymnázium bylo narychlo evakuováno ve dnech 8. a 9. října do Frenštátu p. R. Se školou se stěhuje i prof. Jaroslav Nehýbl. Okupanti však zrušili i toto gymnázium a tak se stěhuje ještě jednou, tentokrát do Místku. Zde byl v roce 1941 zatčen gestapem a dva měsíce byl vězněn v Ostravě a v brněnských Kounicových kolejích. Gestapo ale neshromáždilo proti němu dostatek důkazů a byl proto propuštěn. Působil pak do konce války na školách v Olomouci a v Přerově.

Už 12. května 1945 se prof. Jaroslav Nehýbl vrací do osvobozeného Příbora, kde byl pověřen organizováním přípravných prací na znovuotevření zdejšího reálného gymnázia. Budova školy, třídy, kabinety a celé vnitřní vybavení bylo v ubohém stavu. V závěrečném období války byla totiž celá budova využívána jako vojenský lazaret. Veškeré zařízení ve třídách bylo zničeno, stejně jako učební pomůcky. Ty nebyly v poválečném čase nikde ani k sehnání. Za těchto mimořádných okolností přesto zahajuje prof. Nehýbl dne 12. září 1945 v gymnazijní aule nový školní rok 1945/46. Od té chvíle se reálné gymnázium v Příboře stává „jeho“ školou, zůstává mu věrný až do svého odchodu do důchodu v roce 1969.

Po celou dobu svého působení byl prof. Jaroslav Nehýbl společensky a veřejně činný. Už při studiu na reálném gymnáziu v Orlové se zajímal o vlastivědu. Za svého studia v Brně přispíval svými články do vlastivědné přílohy časopisu **Obrana Slezska**. V roce 1948 začal publikovat i v našem regionu. V časopise **Kravařsko** uveřejnil článek „**Tannerovo okouzlení Kotoučem**“. Kravařsko však bylo v roce 1950 úředně zastaveno. Jaroslav Nehýbl pak publikoval v časopise **Radostná země** a ve **Slezském sborníku**. Na Novojičínsku publikoval časopisecky v Nové Lubině, v Novojicku a ve **Vlastivědném sborníku okresu Nový Jičín**. Byl členem kolektivu vlastivědných pracovníků, kteří připravili do tisku sborníky „**Mnichov není jen historie**“ a „**Cestou bojů k vítězství**“. V sedmáctém čísle Vlastivědného sborníku, které bylo věnováno 725. výročí města Příboře, napsal stať „**Kulturní a spolkový život v Příboře od národního obrození do konce 1. republiky (1774 – 1938)**“. Nezapomínal ale ani na rodné Těšínsko. Jeho vlastivědné články a studie, v nichž se věnoval svému rodnému kraji, uveřejňoval v časopise **Těšínsko**.

Zvláštní pozornost věnoval literární historii, jazykovědě a národopisu. Zajímaly ho lidové tradice na Lašsku, lidové písně, lidoví zpěváci a hudebníci, rodová jména, divadelní hry a romány z našeho kraje. Věnoval rovněž mnoho času životu a dílu mistra **Leoše Janáčka**. Sestavil také bibliografické přehledy regionálních článků, které vyšly v časopisech **Nová Lubina** a ve **Slezském sborníku**. V padesátých letech min. století se stal městským archivářem a na čas i kronikářem města. Až do konce života byl platným členem vlastivědného kroužku při muzeu v Příboře. Ve 33. svazku Vlastivědného sborníku okresu Nový Jičín uveřejnil studii s názvem „**Větrkovické intermezzo Leoše Janáčka**“, v němž popisuje epizodu z Janáčkovy života. Jde o období z roku 1882, kdy na Leoše Janáčka dolehly starosti s otevřením nové varhanické školy v Brně, i problémy s rozpadajícím se mladým manželstvím. Za těchto okolností se vypravil několikrát do rodných Hukvald. Při jedné z výprav se vydal pěšky „na besedu“ do větrkovského fojtství. Z neklidného Brna se ocitnul najednou v jiném světě, na družné zábavě se zpěvem lidových písní. Pro Janáčka to byl v té době pravý balzám na jeho bolavou duši. Ještě po létech na tato setkání vzpomínal: *„Na fojtství ve Větrkovicích scházivali se fojti z Kozlovic, Mniší, Kopřivnice, Drnholce a Sklenova. Což, to byly časy, když Matula Větrkovský kývnul na rektora a zazpíval: „Jede forman dolinu, zbujnik za nim březinu,“ a jiné! Sotva to dovedli vyhrát! A přece hráli: Hrček s bratrem na housle a klarinet, Zuščák, proslavený v okolí, na basu, a Manek cimbálem hustil! Dvacetník stříbra za píseň házeli. Mnohdy postál u cimbálu též Peterek a basu rozezvučel Vyvjal. Jak třeba litovati, že se všemi jmenovanými odumřelo kromě jmenované písně vše!“*

Profesor Jaroslav Nehýbl se v prosinci r. 1946 oženil s **Růženou Kvitovou z Libhoště** z p. č. 155, kde také manželé bydleli. Příbořská veřejnost se

s ním rozloučila dne 20. června 1988. Jeho urna je uložena na libhošťském hřbitově v hrobě rodiny Kvitovy.

KULTURA A SPOLEČENSKÉ DĚNÍ

Libhošťané na fotografiích ve významných životních a společenských situacích

Připravuje Oldřich Sobek

Z pozůstalosti učitele Antonína Turka mnoho fotografií, které by se vztahovaly k dění v naší obci, není. Jedny z mála, které se zachovaly, jsou fotografie prvňáčků z konce školního roku 1941/42. Na první jsou zachyceni chlapci, na druhé pak děvčata. Dívky a chlapci se fotili zvlášť zřejmě z důvodu velkého počtu dětí ve třídě. Někteří tehdejší žáci se asi ještě na fotografii poznají a tudíž budou asi i vědět, kdo všechno na ní ještě je. Své poznatky nám sdělte prostřednictvím naší schránky v budově pošty, nebo paní Marty Kvitové.

Lašský koutek

O Čertově d'urě

Oldřich Sobek

Pravda, něskaj už po te jeskyni něni ani pamatky. Štramberaci k ni ale odjakživa chodili, hlavně děcka, a vubec im něvadilo, že museli it' eš na strmý ižni skalnaty svah Kotuča, směrem k Ženklově. V te době byly svahy eš po same upati hory cele rozryte hlybokymi křikopami a korytami. Na jejich dně, tam hdě byl svah mirnější, bylo plno vapencové suti, kera se tam usazovala při ulivkach. Vchod do Čertove d'ury byl ve třetím žlabu, kery byl eš přes 50 metrů dluhy. Dalo se k němu dostať buď tym, že ze sameho vršku Kotuča se člověk spustil nějakyh 80 metru dolu, nebo bylo třeba se vyškrabať takovych 130 metru po svahu od potoka Běla, kery hdysi cely Kotuč s te strany obtěkal.

Ta Čertova d'ura byla mezi lidma znama široko daleko. Bodejť by ni, dyš se o ni povědalo telo všelijakych zvěsti. O tych nejstarších už věděl ai **Matyaš Tanner**, kery to fšecko zepsal ve svoji knížce „**Hora Olivetská**“, keru mu vytisknul už v roku 1704 v Nise Josef Schlögl. Hdo o to stojí, toš v te knížce si eště něskaj može přečnuť třeba o tym, jak vrchnost vyšetřovala Štramberaky.

Chceli po nich, aby pověděli, co fšecko věd'a o zlych duchach v te Čertově d'urě. V te knižce se piše, jak tenkrát se vrchnost' ptala starych lidí, co věd'a o te jeskyni ni enem oni sami, ale hlavně co slyšeli povědat' od svoich davnych předkuf! K temu museli ai na svoju viru přísahat', že mluvja enem pravdu. Najvēc se vrchnostenšti úředníci vyptavali na to, jak temu bylo, dyš moravšti pani začali stavjat' kostel na samem vrchu Olivecke hory (Kotouče). Povědalo se, že jak začali zdvihat' zaklady, tak fšecko, co přes děň postavili, do rana bylo rozbořene. Toš nakoněc teho zaměru něchali a rači postavili na vedlejšim kopcu někajši Štramberg.

Ta jeskyňa měla od pradavna svojich obyvateluf. Pověsti o nich se nėsly od nejstaršich dob a dochovaly se eš do někajška. Z te Čertove d'ury vychodili večer co večer mali černi trpaslici, keři lid'um dělali velke škody. Najvēc trpěl dobytek, ale ai uroda na polu, kazili teš potraviny ai uš hotove idla. Steho potem nastal hlad a bida. Nakoněc uš im něbylo rady a začali škodit' ai hradnim panum. Cely hrad naplnili strašidlama a všelijakyma obludama. Teprv dyš zdejší duchovní správci začali žehnat' znamenim svateho kříža všecky ty místa, hdě se trpaslici zjevovali, němohli už dále škodit a odklidili se. Povědalo se, že odešli z Čertove d'ury a usadili se na protějšim vrchu mezi Žeklavu a Borovicami. Šak od te doby se temu místu pravi dodněš „Na Peklach“.

Co víme o jeskyni Čertova díra

Oldřich Sobek

Čertova díra byla ještě před tím, než prof. Karel Maška objevil v jeskyni Šipka pozůstatky neandrtálského člověka – tzv. „šipeckou“ čelist, nejznámějši štramberskou jeskyní. Karel Maška prozkoumal i Čertovou díru. Původní vchod do jeskyně byl jen 130 cm vysoký a 4 metry široký. Klenba byla u vchodu velmi nízká, teprve asi po 10 m se zvedala na 10 -13 metrů. Volný prostor končil v ucpaném a neprůlezném komíně. Po vykopání a odvezení závalu a sedimentů byl vchod do jeskyně 5 m vysoký a 8 m široký. Celková délka jeskyně činila po vynesení výkopků 28 m. Při archeologickém průzkumu bylo vyneseno na světlo velké množství (až desetitisíce) pozůstatků jednak vyhy-nulých, ale i dnes žijících živočichů a velké množství kamenné industrie (drobných kamenných nástrojů) a zlomků pravěké keramiky. Zajímavý byl nález pozůstatků středověké penězokazecké dílny.

Jeskyně Čertova díra a jeskyně zvaná Psí kostelík zmizely v nenasytných pecích štramberských vápenek a později cementárny. Stalo se tak po tom, co v r. 1882 firma Brüder Gutmann otevřela rozsáhlý vápencový lom na jižních svazích Kotouče, který odkoupila od tereziánského velkostatku. Další část Kotouče, který byl rovněž odtěžen, zakoupila v r. 1918. Těžba se zvýšila zejména potom, co Antonín Schindler, rodák z Loučky u N. Jičína, postavil pod Kotoučem moderní vápenku.

Těžbě vápence musel ustoupit i kostelík sv. Kříže na vrcholu Kotouče a řada památek, včetně kapliček někdejší křížové cesty z Nového Jičina, pozůstatky patrně staroslovanského hradiště a památek předslovanského osídlení zdejší krajiny. Velice utrpěla zdejší příroda s množstvím reliktních subxerotermních druhů rostlin a živočichů, které jsou vázány na vápencové podloží. Tyto druhy zde byly soustředěny na poměrně malém území a od skončení posledního zalednění zdejší krajiny vytvářely daleko k severu vysunutý izolovaný ostrůvek poloteplomilné fauny a flory (refugium), se známým „štramberským“ motýlem *Parnasius apollo*.

ZPRÁVY ZE ŠKOL

Předvánoční čas v MŠ

Doba adventní spolu s očekáváním příchodu Ježíška byla v mateřské škole zahájena prezentací dětských výtvarných prací a výrobků na vánoční výstavě na Fojtství v Libhošti ve dnech 28.11. – 1.12. 2008. Vánoční atmosféra byla navozena nejen roztomilými pracemi z papíru, přírodnin, keramiky, uzávěrů od PET lahví, ale také kulturním vystoupením dětí na zahájení výstavy.

Podobnou prezentací dětských prací jsme také o týden později přispěli ke zdárnému průběhu Barborčina jarmarku v místní základní škole dne 4.12.2008.

Ten samý den dopoledne děti v mateřské škole potěšil svou návštěvou Mikuláš s andělem a dvěma čerty. V podání různých dětských hlásek si Mikuláš vyslechl rozmanité básně a písně, ale také sliby, že budou děti po celý další rok hodné. Mikuláš s andělem každému z dětí uštědřil balíček sladkostí a na závěr si nejodvážnější děti s čerty vesele zatancovaly.

V pondělí 8. prosince 2008 jsme se po dvouleté odmlce s dětmi rozjeli podívat na Vánoce na dědině do Muzea v přírodě v Rožnově pod Radhoštěm. Ve více jak deseti dřevěných chaloupkách nás vždy čekalo milé přivítání a povídání tetiček a strýců v dobovém oblečení, kteří poutavě předváděli vánoční zvyky a tradice z doby dávno minulé. Děti tak viděly přípravu různých vánočních dobrot spojenou s ochutnávkou – pečení a zdobení perníčků, oplatek, vánoček, chleba s medem, čaje z devatera bylin... Děti ale také shlédly řemeslné práce – spřádání ovčí vlny na kolovratu, výrobu svíček z včelího vosku, práce se dřevem a kovem, nechybělo ani lití olova... Z provoněné válašské dědiny jsme odcházeli s vánoční náladou.

Po celou dobu adventní jsme s dětmi dvakrát týdně jezdili do solné jeskyně v Novém Jičíně. Solnou jeskyni jsme navštívili celkem 7x s průměrnou účastí 15 dětí. Teměř hodinový pobyt v příjemně nasvětlené solné jeskyni se skládal z patnácti minutové relaxace v odpočinkových křeslech a dále pak z konstruktivních her se solí, jako s pískem. Doufáme, že pobyt v solné jeskyni

bude pro děti po zdravotní stránce přínosem a budou odolnější v následujícím zimním chřipkovém období.

Ve třetím prosincovém předvánočním týdnu jsme Vánoce oslavili v mateřské škole. Děti a p. učitelky vyzdobily prostory mateřské školy, společně ustrojily vánoční stromeček, upekly a nazdobily perníčky na vánoční pohoštění. Vše tak bylo připraveno pro srdečné pozvání rodičů, prarodičů a sourozenců k sváteční chvilce u vánočního stromečku, která se uskutečnila ve čtvrtek 18.12.2008 v odpoledních hodinách. Mateřskou školou se rozezněly vánoční básně, písně a koledy, ale také údiv a překvapení dětí z vánočních dárků pod stromečkem. Děti se potěšily s novými hračkami, popřály svým blízkým hezké Vánoce a s chutí si smlsly na vánočním cukroví při rozsvícených svíčkách.

Hračky pod vánoční stromeček v tomto roce sponzorovali rodiče. Věcnými dary přispěla paní Eva Hanzelková, finanční částkou 1000,- Kč přispěl pan Petr Daron. Za všechny děti MŠ moc děkujeme.

Všem rodičům i dětem přejeme do nového roku 2009 pevné zdraví a mnoho společných šťastných a úspěšných dní.

Za kolektiv MŠ Hanzelková Růžena

OD VÁS

Podnikatelské inkubátory

Jana Roszková

Slyšeli jste už někdy tyto dvě slova, ale nevíte přesně o co se jedná? Jelikož studuji obor podnikání a donedávna jsem taky neměla tušení co to je, tak si dovoluji v tomto článku popsat co to vlastně podnikatelské inkubátory jsou a k čemu slouží. Třeba někomu z Vás tyto řádky pomohou v rozhledu a rozhodnete se podnikatelský inkubátor využít.

Co to vlastně je?

Když se řekne inkubátor, mnohým z nás se vybaví nedonošené miminko odkázáno na tento přístroj, který ho udržuje při životě a vytváří mu potřebné podmínky pro život. Ve většině případů se časem takovéto miminko uzdraví a je postupně začleněno do normálního života. Takto podobně by se dal popsat i podnikatelský inkubátor. Vyvíjí se v něm něco nového. Takže ve stručnosti řečeno, inkubátor je nějaké prostředí pro začínající firmy, které mají výborný podnikatelský nápad (podnikatelský plán) ale nedostatek finančních prostředků na jeho realizaci. Inkubátor tedy pomáhá vytvořit zázemí pro firmy podnikající v oblasti vývoje nových výrobků, technologií či služeb a jejich uve-

dení na trh. Podnikatelům umístěným v inkubátoru jsou poskytovány komplexní poradenské služby, pomoc při získávání finančních prostředků, kontakty na potencionální odběratele, dodavatele a partnery, pomoc při získávání lidských zdrojů a řada dalších výhod. Tyto podnikatelské inkubátory jsou financovány samostatnými městy či obcemi, samozřejmě mohou fungovat i na ziskovém principu.

K čemu slouží?

Jak už bylo řečeno, inkubátor slouží k rozvoji nových, začínajících firem, které nemají dostatek financí. Ale nejen to. Cílem zřizovatelů a poskytovatelů inkubátorů je podpořit vznik nových pracovních míst a rozvoj daného regionu. Nejčastěji se můžete setkat s tzv. technologickými inkubátory (zaměřenými na inovační firmy), biotechnologickými a dalšími specializovanými inkubátory (firmy se zaměřením na určitý obor, na absolventy vysokých škol apod.). Dále je třeba si uvědomit, že takovýto inkubátor není pro každého. Každému podnikateli by se v prvních letech podnikání líbila jakákoliv podpora, ale šanci na zařazení do takového projektu mají firmy, které přijdou s opravdu efektivním, inovačním a originálním projektem.

Co tedy získáte?

V případě splnění všech podmínek pro zařazení do podnikatelského inkubátoru, získáte především potřebné prostory za zvýhodněné nájemné, dále Vám poradí v oblasti účetnictví, daní, práva, ve financování Vašeho projektu, sestavené obchodního plánu atd. Můžete rovněž získat kontakty na dodavatele, odběratele nebo obchodní partnery. Můžete se zúčastnit odborných seminářů a také Vám pomohou s propagací Vaší firmy. Mezi další služby patří poskytování sekretářských služeb, vzdělávacích akcí, přístup k informacím a databázím, možnost používání technického zařízení, elektronické zabezpečení a další služby. Největší výhodou inkubátorů je spatřována ve sdílení služeb s ostatními inkubovanými firmami (např. administrativní služby, propagace) a ve zvýhodněné ceně nájmu a služeb. Začínající firmy si tedy mohou navzájem předávat zkušenosti a poskytovat cenné rady.

Jak získat místo v podnikatelském inkubátoru?

Máte-li projekt, o kterém si myslíte, že by mohl mít úspěch na trhu, neváhejte a oslovte podnikatelský inkubátor ve Vašem regionu. Ozvěte se telefonicky, emailem, osobně nebo přes internetový formulář daného regionálního inkubátoru. Uvedete tedy základní kontaktní údaje a stručně představíte svůj projekt. Většinou se uvádí okruh zákazníků, které chcete oslovit, o jaký jde produkt, stádium, ve kterém se projekt nachází, předpokládané datum uvedení produktu a vyjmenování případných konkurenčních výhod. Přiložíte i Váš životopis. Poté budete informováni o tom, zda Váš projekt bude inkubován nebo ne. Pak následuje pozvání do inkubátoru a pohovor s konzultantem,

který má danou oblast na starost. Konzultant Vám představí inkubátor a seznámí Vás s procesem schvalování projektu. Pak vyplníte oficiální žádost a je požadován i podnikatelský záměr. Žádost i podnikatelský záměr je pak posouzen radou podnikatelského inkubátoru. Hodnotí se především finanční, technická a ekonomická stránka projektu. Pokud je Váš projekt schválen, získáváte smlouvu na roční nájem v inkubátoru. Doba používání inkubátoru je samozřejmě omezena. Obvykle je maximální doba pobytu v inkubátore omezena na 3 roky. U některých náročnějších odvětví může být doba prodloužena například až na 8 let. Celá tato procedura, od prvního kontaktu s inkubátorem až po podepsání smlouvy, trvá přibližně 2 měsíce.

Podnikatelský inkubátor VŠB-TU Ostrava

Kde je najdeme?

Pokud se rozhodnete pro využití inkubátoru, je třeba si zjistit, kde se nachází Vám nejbližší podnikatelský inkubátor. V Moravskoslezském kraji je to např. Vědeckotechnologický park Ostrava (www.vtpo.cz), Regionální inovační centrum Frýdek Místek (www.vuhz.cz) nebo STEEL IT – Inkubátor Třinec (www.steel-it.cz) a další.

Příležitost pro všechny!

Například v inkubátoru VŠB - TU Ostrava podniká od července firma WEBLIFT, která vytváří internetové aplikace. Internetové studio, které vlastní dva devatenáctiletí vysokoškoláci, zvýšilo za čtyři měsíce své příjmy pětinašobně a již si otevřeli pobočku v Brně. VŠB – TUO si ale stěžuje na nízký zájem o podnikatelský inkubátor a to vlivem finanční krize, která dolehla i na začínající podnikatele, zaměřující se na vývoj nových produktů a služeb a to zejména v automobilovém průmyslu. Inkubátor VŠB – TUO již přilákal sedm firem a zaměstnává asi 47 lidí ale kapacita inkubátoru umožňuje uplatnit se až čtyřem desítkám firem s možností zaměstnat až 300 lidí. Proto pokud máte opravdu světoborný nápad, inkubátor je Vám k dispozici.

SPOLEČENSKÉ OKÉNKO

Rozloučili jsme se

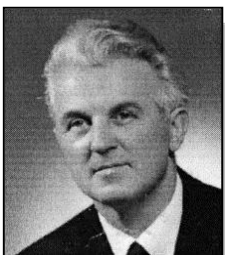
Ve čtvrtek dne 27. listopadu 2008 ve smuteční síni městského hřbitova v Novém Jičíně s paní

Jiřinou Brutovskou

která zemřela náhle v pátek dne 21. listopadu 2008 ve věku 51 let.

Za zarmoucenou rodinu:

manžel Jiří, syn Pavel, dcera Lucie s manželem, rodiče a ostatní příbuzní

Ve středu dne 10. prosince 2008 v chrámu Páně a na místním hřbitově s panem

Ladislavem Hubem

který zemřel po nemoci ve čtvrtek dne 4. prosince 2008 ve věku 87 let.

Za zarmoucenou rodinu:

syn Alois s manželkou, vnučka Simona s manželem, vnučka Libuška s manželem a ostatní příbuzní

Libhošťský zpravodaj

Informační měsíčník pro občany Libhoště. Vychází za přispění MěÚ Nový Jičín. Číslo 1/2009 vyšlo dne 5.1.2009. **Vydavatel:** Občanské sdružení Osvětová beseda v Libhošti, IČO: 68921349. **Elektronická adresa:** zpravodaj@libhost.cz. **Odpovědný redaktor:** Aleš Hána. **Redakční rada:** Aleš Hána, Oldřich Sobek, Dagmar Michálková, Petr Horák, Marie Sobková, Marta Kvitová, Jana Roszková. Cena výtisku je 8,-Kč, čísla s přílohou 15,-Kč, roční předplatné 100,-Kč. **Administrace:** Marie Krumpochová, Libhošť č.7, 742 57, tel. 737 525 670. Uzávěrka každého čísla: 25.den v měsíci. **Tisk:** Tiskárna KONTEXT, s.r.o., Lidická 131/8, Nový Jičín, tel. 556 709 119.